

BW

6 December 1996
Epworth Heights
Luddington, Michigan

Mijn liefste Kay,

Ik zit hier op de veranda en kijk uit over Lake Michigan terwijl een scherpe wind me eraan herinnert dat ik mijn haar moet laten knippen. Ik moet denken aan die keer dat we hier het laatst waren en allebei wie en wat we zijn gedurende één kostbaar moment in onze gezamenlijke geschiedenis loslieten. Kay, je moet nu echt naar me luisteren.

Je leest dit omdat ik dood ben. Toen ik besloot om dit te schrijven heb ik senator Lord gevraagd om deze brief een jaar na mijn dood, in december persoonlijk aan je te overhandigen. Ik weet hoe moeilijk je het altijd met Kerstmis hebt en deze keer moet het onverdraaglijk zijn. Mijn leven begon pas toen ik van jou ging houden. Nu is het ten einde, maar het mooiste cadeau dat je me kunt geven is als je zelf verdergaat.

Natuurlijk heb je het allemaal absoluut niet verwerkt, Kay. Je bent als een idioot van de ene plaats van een misdaad naar de andere gestoven en je hebt meer autopsies gedaan dan ooit. Je wordt helemaal in beslag genomen door de rechtbank en het leiding geven aan het instituut, door het geven van lezingen, door je zorgen om Lucy, door je ergernis over Marino, door je pogingen om je burens te ontlopen en je angst voor de nacht. Je hebt geen vakantie opgenomen en zelfs geen snipperdag, ook al heb je dat nog zo nodig.

Nu is het tijd dat je ophoudt je pijn te ontlopen en je door mij laat troosten. Houd in gedachten mijn hand vast en denk aan al die keren dat we over de dood hebben gepraat en nooit wilden accepteren dat ziekte, ongeluk of geweld over een absolute vernietigingskracht beschikt. Ons lichaam is immers niets anders dan de verpakking. En er zit zoveel meer in ons.

Kay, ik wil dat je gelooft dat ik me op de een of andere manier bewust van je ben als je dit leest, dat ik op de een of andere manier op je pas en dat alles in orde zal komen. Ik vraag je om nog een ding voor me te doen ter ere van het leven dat we samen hebben gehad en waarvan ik weet dat het nooit zal eindigen. Bel Marino en Lucy. Nodig ze uit om vanavond bij je te komen eten. Kook een van je beroemde maaltijden voor hen en laat een plaatsje aan tafel voor mij open.

*Ik zal altijd van je houden, Kay,
Benton*

I

De late ochtend was stralend, met een blauwe lucht en herfstkleuren, maar dat was aan mij niet besteed. Zonlicht en schoonheid waren nu voor andere mensen, mijn leven was grimmig en zonder muziek. Ik tuurde uit het raam naar een van mijn burens die bladeren bij elkaar harkte en voelde me hulpeloos, gebroken en uitgeblust.

Bentons woorden deden elk afschuwelijk beeld herleven dat ik eerder had onderdrukt. Ik zag lichtbundels gericht op door hitte versplinterde botten in doorweekt afval en water. Ik voelde opnieuw de schok toen verwarrende vormen veranderden in een verbrand hoofd zonder gezicht, met plukjes smerig zilverkleurig haar.

Ik zat aan mijn keukentafel en dronk de hete thee die senator Frank Lord voor me had gezet. Ik was uitgeput en licht in mijn hoofd door de misselijkheid die me al twee keer naar de wc had doen vluchten. Ik voelde me vernederd, want als ik ergens bang voor ben, is het voor het verliezen van mijn zelfbeheersing en dat was me zojuist overkomen.

‘Ik moet nodig weer eens bladeren gaan harken,’ zei ik afwezig tegen mijn oude vriend. ‘6 December en het lijkt wel oktober. Moet je daar zien, Frank. De eikels zijn groot, was je dat opgevallen. Dat schijnt op een strenge winter te duiden, maar het ziet er niet naar uit dat we een echte winter krijgen. Ik kan me niet herinneren of julie in Washington ook eikels hebben.’

‘Die hebben we,’ zei hij. ‘Als je tenminste een paar bomen kunt vinden.’

‘Zijn ze groot? De eikels, bedoel ik.’

‘Daar zal ik eens naar kijken, Kay.’

Ik borg mijn gezicht in mijn handen en snikte. Hij stond op en liep om de tafel heen naar mijn stoel. Senator Lord en ik waren opgegroeid in Miami en waren in dezelfde parochie naar school gegaan, hoewel ik maar één jaar op St. Brendan’s High School had gezeten, lang nadat hij daar zat. Toch zou het feit dat onze wegen elkaar hadden gekruist, ook al was het maar in de verte, een voor-teken blijken te zijn.

Toen hij de officier van justitie was, werkte ik bij de pathologisch-anatomische dienst van Dade County en trad vaak als getuige op in zijn zaken. Toen hij tot senator gekozen werd en vervolgens tot voorzitter van de gerechtelijke commissie werd benoemd, was ik hoofdpatholoog-anatoom van Virginia en begon hij me op te bellen om mij in te schakelen bij zijn gevecht tegen de misdaad.

Ik was stomverbaasd toen hij me gisteren opbelde en zei dat hij langs zou komen en dat hij me iets belangrijks moest geven. Ik deed de hele nacht nauwelijks een oog dicht. Ik was helemaal kapot toen hij mijn keuken binnenwandelde en de simpele crèmekleurige envelop uit een van de zakken van zijn pak haalde.

Nu ik daar samen met hem zat, was het voor mij volkomen logisch dat Benton zoveel vertrouwen in hem had gesteld. Hij wist dat senator Lord bijzonder op me gesteld was en me nooit in de steek zou laten. Het was echt iets voor Benton om een plan te maken dat tot in de puntjes uitgevoerd zou worden, ook al was hij er niet meer om erop toe te zien. Het was ook echt iets voor hem om te voorspellen hoe ik me na zijn dood zou gedragen en dat elk woord ervan waar zou zijn.

‘Kay,’ zei senator Lord, die naast me was blijven staan terwijl ik in mijn stoel zat te huilen, ‘ik weet hoe moeilijk dit moet zijn en ik wou dat ik het allemaal ongedaan kon maken. Ik denk dat mijn belofte aan Benton een van de moeilijkste dingen was die ik ooit heb gedaan. Ik heb nooit willen geloven dat deze dag zou aanbreken, maar nu dat zo is, kun je op me rekenen.’

Hij was even stil en voegde er toen aan toe: ‘Nog nooit heeft iemand me zoiets gevraagd en er zijn me heel wat dingen gevraagd.’

‘Hij was anders dan anderen,’ antwoordde ik zachtjes terwijl ik mezelf dwong om iets rustiger te worden. ‘Dat weet je, Frank. Goddank weet je dat.’

Senator Lord was een opvallende man aan wie de waardigheid van zijn ambt af te zien was. Hij had dik grijs haar en intens blauwe ogen, hij was lang en slank en hij droeg een conservatief donker pak met als accessoires een felgekleurde, lichte das, manchetknopen, een zakhorloge en een dasspeld. Ik stond op uit mijn stoel en haalde diep en bevend adem. Ik trok een paar papieren zakdoekjes uit een doos, veegde mijn gezicht af en snoot mijn neus.

‘Het was heel lief van je om hierheen te komen,’ zei ik. ‘Heel lovenswaardig.’

‘Wat kan ik verder nog voor je doen?’ antwoordde hij met een trieste glimlach.

‘Je hebt al meer dan genoeg gedaan door hier te komen. Ik kan

me niet voorstellen hoeveel moeite je daarvoor hebt moeten doen. In verband met je werkschema en zo.'

'Ik moet bekennen dat ik vanuit Florida hiernaartoe ben gevlogen en, tussen twee haakjes, ik heb even navraag naar Lucy gedaan en ze doet het daarginds uitstekend,' zei hij.

Lucy, mijn nichtje, was agent bij de opsporingsdienst van de douane, het Bureau voor Alcohol, Tabak and Vuurwapens, oftewel het ATV. Ze was pas geleden overgeplaatst naar het kantoor in Miami en ik had haar in geen maanden gezien.

'Weet zij van de brief af?' vroeg ik aan senator Lord.

'Nee,' antwoordde hij terwijl hij door het raam naar een volmaakte dag stond te kijken. 'Ik denk dat het aan jou is om haar dat te vertellen. Maar ik kan wel zeggen dat ze zich behoorlijk verwaarloosd voelt door jou.'

'Door mij?' zei ik verbaasd. 'Zij is degene die nooit te bereiken is. Ik werk tenminste niet undercover om wapenhandelaren en meer van dat soort mensen van onbesproken gedrag op te sporen. Ze kan zelfs niet met me praten als ze niet op het hoofdkantoor of in de buurt van een telefooncel is.'

'Jij bent zelf ook niet zo gemakkelijk te vinden. Je bent in gedachten altijd afwezig sinds Benton bij zijn werk is omgekomen en ik geloof dat je dat niet eens beseft,' zei hij. 'Maar ik weet het wel. Ik heb ook geprobeerd om contact met je te krijgen, of niet soms?'

De tranen sprongen me weer in de ogen.

'En als ik je dan te pakken heb, wat krijg ik dan te horen? *Alles gaat prima. Ik heb het alleen druk.* Om nog maar te zwijgen over het feit dat je me niet één keer bent komen opzoeken. In de goeie ouwe tijd bracht je af en toe zelfs wat van je eigengemaakte soep voor me mee. Je hebt niet goed gezorgd voor de mensen die van je houden. Je hebt niet goed voor jezelf gezorgd.'

Hij had al een paar keer steeds op de klok gekeken. Ik stond op uit mijn stoel.

'Ga je weer terug naar Florida?' vroeg ik onvast.

'Ik ben bang van niet. Naar Washington,' zei hij. 'Ik zit weer in *Face the Nation*. Voor de zoveelste keer. Ik word zo ziek van dat gedoe, Kay.'

'Ik wou dat ik iets kon doen om je te helpen,' zei ik tegen hem.

'Het is een smerige wereld, Kay. Als bepaalde mensen wisten dat ik hier alleen met jou in je huis was, zouden ze een of andere kwaadaardige roddel over me verspreiden. Daar ben ik van overtuigd.'

'Ik wou dat je hier dan niet naartoe was gekomen.'

'Niets had me tegen kunnen houden. En ik moet niet zeuren over

Washington. Je hebt al genoeg aan je hoofd.'

'Ik ben altijd bereid om te zweren dat je een karakter van goud hebt,' zei ik.

'Dat zou toch niet helpen, als het erop aankwam.'

Ik liep met hem door het onberispelijke huis dat ik zelf had ontworpen, langs prachtige meubels, kunstvoorwerpen en de antieke medische instrumenten die ik verzamelde en over felgekleurde kleeden en hardhouten vloeren. Alles was precies naar mijn smaak, maar niet meer hetzelfde als toen Benton er nog was. Ik schonk tegenwoordig al even weinig aandacht aan mijn huis als aan mijzelf. Ik was de harteloze curator van mijn eigen leven geworden en dat bleek uit alles waar ik naar keek.

Senator Lord zag mijn koffertje open op de grote bank in de huiskamer staan, terwijl dossiers, post en memo's over de glazen salontafel slingerden en aantekenblokken op de grond lagen. De kussens lagen schots en scheef en er stond een volle asbak omdat ik weer was gaan roken. Hij maakte me geen verwijten.

'Kay, begrijp je dat ik voortaan niet vaak contact met je op kan nemen?' zei senator Lord. 'Vanwege dat waar ik net op doelde.'

'God, kijk toch eens hoe mijn huis eruitziet,' gooide ik er vol walging uit. 'Het lijkt gewoon alsof ik mezelf niet meer in de hand heb.'

'Er zijn wat geruchten geweest,' ging hij omzichtig verder. 'Daar zal ik niet verder op ingaan. Ik heb bedekte dreigementen gehad.' Zijn stem klonk driftig van woede. 'Alleen maar omdat we bevriend zijn.'

'Ik was altijd zo netjes.' Ik liet een hartverscheurend lachje horen. 'Benton en ik kibbelden altijd over mijn huis en mijn rommel. Mijn volmaakt gekozen, volmaakt opgestelde rommel.' Mijn stem werd harder toen het verdriet en de woede hoger oplaaiden dan daarvoor. 'Als hij de meubels verplaatste of iets in een verkeerde la stopte... Dat gebeurt er als je de middelbare leeftijd bereikt, alleen hebt gewoond en verdomme altijd alles op je eigen manier hebt kunnen doen.'

'Kay, luister je naar me? Ik wil niet dat je het gevoel krijgt dat ik niet meer om je geef als ik je niet zo vaak opbel, als ik je niet meer uitnodig om te gaan lunchen of je om raad vraag over een of andere wet die ik aangenomen probeer te krijgen.'

'Op dit moment kan ik me niet eens meer herinneren wanneer Tony en ik zijn gescheiden,' merkte ik bitter op. 'Wanneer is dat geweest? Negentiendrieëntachtig? Hij ging ervandoor. Nou en? Ik had hem of die anderen die na hem kwamen helemaal niet nodig. Ik kon mijn leven precies zo indelen als ik zelf wilde en dat heb ik gedaan.'

Mijn carrière, mijn spullen, mijn investeringen. En kijk nou eens.'

Ik bleef in de hal staan en wees om me heen naar mijn prachtige stenen huis en alles wat erin stond.

'Nou en? Wat dan nog verdomme?' Ik keek senator Lord recht aan. 'Benton had de vuilnisemmer midden in dit verdomde huis om mogen keren! Hij had de hele verdomde tent af mogen breken! Ik wou dat ik me daar nooit druk over had gemaakt, Frank.' Ik veegde de tranen van woede weg. 'Ik wou dat ik alles over mocht doen, dan zou ik hem nooit meer ergens over bekritisieren. Ik wil hem alleen maar hier hebben. O god, ik verlang zo naar hem. Iedere morgen als ik wakker word, ben ik het vergeten en dan dringt het ineens weer tot me door, zodat ik bijna m'n bed niet meer uit kan komen.'

De tranen rolden me over het gezicht. Het leek alsof iedere zenuw in mijn lichaam op hol was geslagen.

'Je hebt Benton heel gelukkig gemaakt,' zei senator Lord vriendelijk en met veel gevoel. 'Je betekende alles voor hem. Hij heeft me verteld hoe goed je voor hem was, hoeveel begrip je kon opbrengen voor de problemen in zijn leven, de vreselijke dingen die hij onder ogen moest zien als hij aan die huiveringwekkende zaken voor de FBI werkte. Ik ben ervan overtuigd dat je dat diep vanbinnen best weet.'

Ik haalde diep adem en leunde tegen de deur.

'En ik weet dat hij zou willen dat je nu gelukkig was, dat je een fijner leven zou hebben. Als je daar niet voor zorgt, dan zal je liefde voor Benton Wesley uiteindelijk schadelijk en verkeerd blijken te zijn geweest, iets dat je leven kapot heeft gemaakt. Uiteindelijk dus een fout. Begrijp je wat ik bedoel?'

'Ja,' zei ik. 'Natuurlijk. Ik weet precies wat hij nu zou willen. Ik weet ook wat ik wil. Niet wat het nu is. Dit wordt bijna te veel voor me. Af en toe denk ik weleens dat ik eraan onderdoor ga, dat ik gewoon instort en ergens in een ziekenhuisbed beland. Of misschien wel in mijn eigen verdomde mortuarium.'

'Nou, dat zal niet gebeuren.' Hij pakte mijn hand met zijn beide handen vast. 'Als ik iets van je weet, dan is het dat jij tegen de verdrukking in weer op je pootjes terechtkomt. Dat heb je altijd gedaan en dit stuk van de weg die je hebt te gaan, mag dan toevallig het moeilijkste stuk zijn, maar er ligt een betere weg voor je. Dat bezweer ik je, Kay.'

Ik sloeg mijn armen stijf om hem heen.

'Bedankt,' fluisterde ik. 'Bedankt dat je dit hebt gedaan, dat je het niet ergens in een of ander dossier hebt laten zitten, zonder eraan te denken en zonder je er druk over te maken.'

‘Dus je belt me als je me nodig hebt?’ zei hij bijna bevelend toen ik de voordeur opendeed. ‘Maar je moet wel denken aan wat ik heb gezegd en beloven dat je je niet verwaarloosd zult voelen.’

‘Ik begrijp het.’

‘Ik ben er altijd als je me nodig hebt. Dat moet je niet vergeten. Op kantoor weten ze altijd waar ik ben.’

Ik keek de zwarte Lincoln na toen hij wegreed, ging vervolgens naar mijn grote kamer en maakte de open haard aan, hoewel het daar eigenlijk niet koud genoeg voor was. Maar ik had een ontzettende behoefte aan iets warmes en levends om de leegte te vullen die het vertrek van senator Lord had achtergelaten. Ik herlas Bentons brief keer op keer en hoorde in gedachten zijn stem.

Ik zag hem voor me met opgerolde mouwen, de aderen duidelijk zichtbaar in zijn sterke onderarmen, in zijn stevige elegante handen de zilveren Mont Blanc-vulpen die ik hem alleen maar had gegeven omdat die net zo accuraat en onberispelijk was als hijzelf. Er kwam maar geen eind aan de tranen en ik hield het vel met zijn gegraveerde monogram omhoog zodat zijn geliefde handschrift niet zou gaan vlekken.

Zijn schrijfstijl en de manier waarop hij zich uitdrukte waren altijd recht door zee en sober geweest en zijn woorden waren zowel een troost als een kwelling voor me terwijl ik ze dwangmatig bleef bestuderen en ontleden, op zoek naar nog één extra aanwijzing voor wat hij bedoelde of wilde zeggen. Met tussenpozen geloofde ik bijna dat hij me cryptisch vertelde dat hij niet werkelijk dood was, dat het een onderdeel was van een intrige, een plan, iets dat in elkaar was gezet door de FBI, de CIA of god mocht weten wat. Vervolgens drong de waarheid weer tot me door en vervulde mijn hart met een holle kilte. Benton was gemarteld en vermoord. DNA, tandartsgegevens en persoonlijke bezittingen hadden bevestigd dat de onherkenbare overblijfselen de zijne waren.

Ik probeerde te bedenken hoe ik vanavond aan zijn verzoek kon voldoen en zag niet hoe ik dat voor elkaar moest krijgen. Het was belachelijk om te denken dat Lucy alleen maar voor een etentje naar Richmond, Virginia zou komen vliegen. Ik pakte de telefoon op en probeerde haar desondanks te bereiken, want dat was wat Benton me gevraagd had om te doen. Ze belde me ongeveer vijftien minuten later terug via haar mobiele telefoon.

‘Het kantoor zegt dat je naar me op zoek bent. Wat is er aan de hand?’ zei ze opgewekt.

‘Dat is moeilijk uit te leggen,’ begon ik. ‘Ik wou dat ik niet altijd eerst je hoofdkwartier hoefde te bellen om je te kunnen bereiken.’

‘Ik ook.’

‘En ik weet dat ik niet veel mag zeggen...’ Ik raakte weer een beetje overstuur.

‘Wat is er mis?’ Ze viel me in de rede.

‘Benton heeft een brief geschreven...’

‘Daar praten we wel een andere keer over.’ Ze onderbrak me opnieuw en ik begreep het, althans dat dacht ik. Mobiele telefoons waren niet veilig.

‘Sla hier maar af,’ zei Lucy tegen iemand. ‘Het spijt me,’ zei ze tegen mij. ‘We leggen even aan bij Los Bobos voor een dosis colada.’

‘Een wat?’

‘Vrijwel pure cafeïne en suiker in een borrelglas.’

‘Goed, het is iets waarvan hij wilde dat ik het nu las, op deze dag. Hij wilde dat jij... Laat maar zitten. Het lijkt allemaal zo kinderachtig.’ Ik deed mijn uiterste best om te klinken alsof ik alles prima onder controle had.

‘Ik moet ophangen,’ zei Lucy tegen me.

‘Misschien kun je straks nog even terugbellen?’

‘Doe ik,’ zei ze op haar gewone irritante toon.

‘Wie is er bij je?’ Ik rekte het gesprek omdat ik behoefte had aan haar stem en ik niet op wilde hangen met de echo van haar plotse linge kilheid in mijn oren.

‘Mijn geschifte partner,’ zei ze.

‘Zeg maar hallo tegen haar.’

‘Ze zegt hallo tegen je,’ zei Lucy tegen haar partner Jo, die voor de narcoticabrigade werkte, het Drug Enforcement Agency, oftewel het DEA.

Ze waren allebei lid van een HIDTA-eenheid die een onafgebroken reeks van bijzonder gewelddadige huisdoorzoekingen afwerkte. De afkorting HIDTA stond voor High Intensity Drug Trafficking Area, oftewel een gebied met een bijzonder florerende drugshandel. Jo en Lucy waren ook in een ander opzicht partners, maar ze waren bijzonder discreet. Ik wist niet eens of het ATV of het DEA daar wel van op de hoogte was.

‘Later,’ zei Lucy tegen me en de verbinding werd verbroken.

2

Pete Marino, hoofdinspecteur van de politie van Richmond, en ik kenden elkaar al zo lang dat het af en toe leek alsof we in elkaars hoofd konden kijken. Dus het was niet echt een grote verrassing toen hij me belde voor ik de kans had gekregen om hem op te sporen.

‘Je klinkt alsof je helemaal dicht zit,’ zei hij tegen me. ‘Ben je verkouden?’

‘Nee,’ zei ik. ‘Ik ben bij dat je belt, want ik was net van plan om jou te bellen.’

‘O ja?’

Ik kon horen dat hij of in zijn pick-up of in zijn politieauto zat te roken. Beide wagens hadden radio aan boord en scanners die op dat moment een hoop herrie maakten.

‘Waar ben je?’ vroeg ik.

‘Ik rij een beetje rond, luisterend naar de scanner,’ zei hij, alsof hij de kap omlaag had en zich heerlijk voelde. ‘En ik tel de uren die me nog van m’n pensioen scheiden. Is het leven niet mooi? Het enige dat nog ontbreekt is een engeltje dat geluk brengt.’

Ik had me kunnen snijden aan zijn sarcasme.

‘Wat is er in ’s hemelsnaam met je aan de hand?’ vroeg ik.

‘Ik neem aan dat je op de hoogte bent van die rijpe die ze net bij de haven van Richmond hebben gevonden,’ antwoordde hij. ‘Ik heb gehoord dat ze daar de hele boel onder lopen te kotsen. Ik ben wel blij dat het mijn verdomde probleem niet is.’

Mijn verstand weigerde dienst. Ik wist niet waar hij het over had. Een gekklik vertelde me dat er een wisselgesprek achter zat. Ik hield de snoerloze telefoon tegen mijn andere oor terwijl ik naar mijn werkkamer liep en de bureaustoel achteruit trok.

‘Welke rijpe?’ vroeg ik. Het signaal voor het wisselgesprek klonk opnieuw. ‘Blijf even hangen, Marino,’ zei ik. ‘Laat me even horen wie het is. Niet ophangen.’ Ik drukte op de afbreekknop.

‘Scarpetta,’ zei ik.

‘Met Jack,’ zei mijn plaatsvervangend hoofd Jack Fielding. ‘Ze hebben een lichaam gevonden in een vrachtcontainer in de haven van Richmond. In verregaande staat van ontbinding.’

‘Dat heb ik net van Marino gehoord,’ zei ik.

‘Je klinkt alsof je griep hebt. Ik geloof dat ik ’t ook krijg. En Chuck komt wat later omdat hij zich niet lekker voelt. Dat beweert hij tenminste...’

‘Kwam die container net van een schip af?’ viel ik hem in de rede.

‘De *Sirius*, net zoals het sterrenbeeld. Absoluut een raar geval. Hoe wil je dat ik dat aanpak?’

Ik begon aantekeningen te krabbelen op een telefoonblok, in een handschrift dat nog onleesbaarder was dan gewoonlijk omdat mijn zenuwstelsel gelijkenis vertoonde met een harde schijf die gecrasht was.

‘Ik ga wel,’ zei ik zonder een moment na te denken, terwijl Bentons woorden nog in mijn hoofd hamerden. Ik had het bit weer tussen de tanden. En dit keer sloeg ik bijna op hol.

‘Dat is niet nodig,’ zei Fielding, alsof hij plotseling de leiding had overgenomen. ‘Ik ga er wel naartoe. Jij zou een dagje vrij nemen.’

‘Naar wie moet ik vragen als ik daar aankom?’ vroeg ik. Ik wilde niet dat hij weer begon te zeuren.

Fielding had me al maandenlang gesmeekt om er een tijdje tussenuit te gaan, om een weekje of twee vakantie houden of zelfs te overwegen om onbezoldigd verlof op te nemen. Ik was al die mensen die me zo bezorgd aankeken zat. Ik werd nijdig als er werd gesuggereerd dat Bentons dood een nadelige invloed had op mijn werkprestatie, dat ik me begon af te sluiten voor mijn staf en voor anderen en dat ik er uitgeput en afwezig uitzag.

‘Rechercheur Anderson heeft ons op de hoogte gebracht. Zij is ter plekke,’ hoorde ik Fielding zeggen.

‘Wie?’

‘Ze zal wel nieuw zijn. Heus, ik zal het wel afhandelen. Waarom neem je geen dagje vrij? Blijf maar thuis.’

Ik beseftte dat ik Marino nog steeds aan de lijn had. Ik schakelde terug om hem te vertellen dat ik wel terug zou bellen als ik uitgesproken was met mijn kantoor. Hij had al opgehangen.

‘Vertel me maar hoe ik er moet komen,’ zei ik tegen mijn plaatsvervangend hoofd van dienst.

‘Ik neem aan dat je mijn gratis advies naast je neerlegt.’

‘Als ik van mijn huis kom, neem ik eerst Downtown Expressway, en daarna?’ zei ik.

Hij vertelde me hoe ik moest rijden. Ik legde de telefoon neer en liep haastig naar de slaapkamer met Bentons brief in mijn hand. Ik kon geen plaats bedenken waar ik die moest bewaren. Ik kon hem

niet zomaar in een la of een archiefkast leggen. Stel je voor dat ik hem kwijt zou raken of dat de huishoudster hem zou vinden en ik wilde ook niet dat hij op een plaats terecht kwam, waar ik hem onverwachts tegen zou kunnen komen en weer helemaal overstuur zou raken. Mijn hoofd tolde, mijn hart bonsde en de adrenaline gierde door mijn bloed terwijl ik naar de stijve, crèmekleurige envelop keek, naar 'Kay' in het bescheiden, keurige handschrift van Benton.

Uiteindelijk keek ik strak naar de kleine, brandvrije safe, vastgeklonken op de vloer van mijn kast. Ik probeerde me wanhopig te herinneren waar ik de combinatie had opgeschreven.

'Ik begin verdomme stapelgek te worden,' riep ik hardop uit.

De combinatie lag op de plaats waar ik hem altijd bewaar: tussen bladzijde 670 en bladzijde 671 van *Hunters Tropische Geneeskunst*. Ik sloot de brief in de safe, liep naar de badkamer en gooide een paar keer een plens koud water over mijn gezicht. Ik belde Rose, mijn secretaresse, en vroeg haar ervoor te zorgen dat er over ongeveer anderhalf uur een lijkwagen naar me toe zou komen in de haven van Richmond.

'Vertel ze wel dat het lichaam in bijzonder slechte staat is,' zei ik met nadruk.

'Hoe gaat u daarnaartoe?' vroeg Rose. 'Ik had eigenlijk tegen u willen zeggen dat u eerst hierheen moest komen om de Suburban op te halen, maar Chuck is ermee naar de garage om de olie te laten verversen.'

'Ik dacht dat hij ziek was.'

'Hij kwam een kwartier geleden opduiken en is weer weggegaan met de Suburban.'

'Oké, dan zal ik mijn eigen auto wel moeten nemen. Rose, ik zal de Luma-Liteschijnwerper nodig hebben en een verlengsnoer van dertig meter. Laat iemand die spullen maar naar de parkeerplaats brengen dan pik ik ze daar wel op.'

'U moet wel weten dat Jean in alle staten is.'

'Wat is er dan aan de hand?' vroeg ik verbaasd.

Jean Adams was het hoofd van de administratie van het kantoor en ze toonde zelden emotie, laat staan dat ze overstuur raakte.

'Kennelijk is al het koffiegeld verdwenen. Dat is niet de eerste keer, dat weet u...'

'Verdomme,' zei ik. 'Waar werd dat bewaard?'

'Achter slot en grendel in een la van Jeans bureau, zoals gewoonlijk. Het ziet er niet naar uit dat het slot is opengebroken of zo, maar toen ze vanmorgen in de la keek, was het geld verdwenen. Honderdelf dollar en vijftien cent.'

‘Dat moet ophouden,’ zei ik.

‘Ik weet niet of u het laatste nieuws al hebt gehoord,’ ging Rose verder. ‘Er verdwijnen regelmatig lunches uit de kantine. Vorige week had Cleta per ongeluk ’s avonds haar mobiele telefoon op haar bureau laten liggen en de volgende ochtend was hij verdwenen. Iets soortgelijks is dokter Riley overkomen. Hij liet een mooie pen in de zak van zijn witte jas zitten. De volgende ochtend, geen pen.’

‘De schoonmaakkploeg die de boel ’s avonds aan kant maakt?’

‘Dat zou kunnen,’ zei Rose. ‘Maar ik zal u eens iets vertellen, dokter Scarpetta – en ik beschuldig niemand – ik ben bang dat het een van de medewerkers is.’

‘Je hebt gelijk. We mogen niemand beschuldigen. Is er ook nog goed nieuws vandaag?’

‘Tot nu toe niet,’ antwoordde Rose nuchter.

Rose werkte al voor me vanaf het moment dat ik tot hoofdpatholoog-anatoom was benoemd, wat inhield dat ze gedurende het grootste deel van mijn carrière mijn leven had ingedeeld. Ze had de opmerkelijke gave om vrijwel alles te weten wat zich rondom haar afspeelde zonder er zelf bij betrokken te raken. Mijn secretaresse bleef buiten schot en hoewel de staf eigenlijk een beetje bang voor haar was, holden ze wel onmiddellijk naar haar toe als er moeilijkheden waren.

‘Past u nu maar goed op uzelf, dokter Scarpetta,’ vervolgde ze. ‘U klinkt verschrikkelijk. Waarom laat u Jack niet naar de plaats van het misdrijf gaan en blijft u voor de verandering eens een keertje thuis?’

‘Ik pak gewoon mijn eigen auto,’ zei ik, terwijl ik weer overspoeld werd door een golf van verdriet, die in mijn stem doorklonk.

Rose had het in de gaten, maar ze hield haar mond. Ik hoorde haar ritselen met de papieren op haar bureau. Ik wist dat ze me graag op de een of andere manier zou willen troosten, maar dat had ik nooit toegelaten.

‘Nou, zorg maar dat u de auto niet vuilmaakt als u weer instapt,’ zei ze ten slotte.

‘Hoe bedoel je?’

‘Dat u andere kleren moet aantrekken. Voordat u weer in uw auto stapt,’ zei ze, alsof ik nog nooit eerder te maken had gehad met een lijk in staat van ontbinding.

‘Bedankt, Rose,’ zei ik.